

LASKAY ANNA

Hápi és Hüpi kalandjai

Célegyenesben

Hápi és Hüpi a verebekkel való szívszorító beszélgetés után már csak arra tudott gondolni, hogy hamarosan otthon lesznek. Okosan igyekeztek előkészülni az útra, hogy aztán, ha nekilódulhatnak, gyorsan haladjanak. Mindenképpen meg kellett várniuk a reggelt, és kellően kipiheniük magukat. Épp ezért elhatározták, hogy egész délután csak eszegetnek és üldögélnék felváltva. Kímélik a lábukat, hogy másnap minél gyorsabban vigye majd őket. S szorgalmasan csipkedik a friss fűvet, hogy legyen majd elég erejük a gyalogláshoz, és minél kevesebbszer kelljen másnap az evés miatt megállni. Tisztogatják a tollukat, hogy a mamájuk büszke legyen majd rájuk.

S persze lélekben is készülni kell a hazatérésre! Ha nem akarták, s folyton elképzelték, ahogy a kacsamama a szárnya alá vonja őket. Szinte érezték azt a puhaságot és melegséget, amit a mamájuk közelsége jelentett nekik! A leleményes Hápi egy köszöntőt is költeni kezdett, hogy még örömtelibb legyen a viszontlátás. Így jobban telt az útra készülődés ideje.

Bár Hüpi volt a türelmesebb, most nagyon neheze esett nyugton maradni. Folyton figyelmeztetni kellett, hogy ne fárassza ki magát a járkálással, s lehetőleg ne akarjon semmi megerőltetést csinálni.

– Úgy is felfoghatjuk, hogy edzem a lábaimat az útra, hogy minél erősebbek legyenek és gyorsabban vigyenek! – jelentette ki határozottan Hápinak, amikor az, már sokadszor, türelemre intette.

– Kérlek, egyél valamit! – unszolta tovább Hápi a testvérét, tőle szokatlan békességgel.

– Hagyj már az evéssel, meg a pihenéssel – fakadt ki, most már mérgesen Hüpi. – Otthon akarok lenni, a mamát ölelni, az itatóban úszkálni, s a csibékkal enni, nem itt rostokolni – mondta ki egy szuszra. Közben körbematott a szárnyával, a szemeit forgatta unottan, és a lábával még toppantott is hozzá.

– Értsd meg, hogy azzal teszed a legjobbat, ha most pihensz, így holnap korán elindulhatunk, és akár haza is érhetünk – csitította tovább Hápi. De ez csak olaj volt a tüzre.

– Mondja ezt az, aki ész nélkül eliramodott a baromfiudvarból a nyitott kapun keresztül! – emlékeztette útjuk kezdetére testvérét a dühös Hüpi.

Szegény Hápi erre nem tudott mit felelni. Érezte ő is, hogy van igazság a kiskacsa szavaiban. Arrébb ment hát, hogy testvére megnyugodhasson, s elhatározta, hogy békén hagyja egész délután. Készüljön úgy a hazatérésre Hüpi, ahogyan ő akar. Hápi továbbra is üldögélt és eszegetett felváltva, gondolatban pedig a köszöntőt gyakorolta.

Egyszer csak azt látta, hogy lélekszakadva fut hozzá vendéglátójuk: a kiséger.

– Hol van Hüpi? Már vagy egy órája nem láttam! – kérdezte Hápit izgatottan.

– Nem tudom. Gondolom, dühöng vagy sétafikál – rántotta meg a vállát a kiskacsa.

– Lehet, hogy elindult egyedül – gyanakodott az egérke.

– Az kizárt, nem merné! – jelentette ki határozottan Hápi, de azért elkezdte körbejárni a kiséger lakását jelentő szénaboglyát.

– Mondom, hogy nincs sehol – bizonygatta az egérke, s kicsit sértődötten hozzátette: – Gondolod, hogy rád ijesztenek azzal, hogy elment a testvéred, anélkül hogy körülnéztem volna?!

– Nem hagyott itt – ismételtette magának egyre idegesebben Hápi. – Soha nem mozdult melőlem. Amikor még féltősebb volt,

akkor is követett mindenhová, hisz' testvérek vagyunk! Egyszerűen ez nem lehet!

– Márpedig nagyon úgy tűnik, hogy nem várt tovább – sóhajtott együttérzően a kiséger, s észrevétlenül összesodort egy levelet.

– Akkor utána megyek! – határozta el magát Hápi. S azon nyomban futni kezdett a falu felé.

– Várj, ezt vidd magaddal! – kiáltotta az egérke, s nekiiramodva kezébe adta a kis levélsomagot.

Hápi elhadart egy gyors „köszönöm”-öt, és futott tovább. Csak az járt a fejében, hogy mit sem ért a nagy előkészület, s csak remélheti, hogy viszontlátja testvérét és a kacsamamát...

